

ментални похвати и стилове.

В опита да очертая мрежата на междуселищните контакти в микрорегиона на изследваните села отново се опирам върху получената от свирачите информация.

Извънселищни контакти

Когато изброява свирачите от околните села, гъдулар от с. Сокол простира познанствата си до гр. Раднево, с. Дядово и дори до с. Дълбоки (Старозагорско). За кавалджия от с. Бял кладенец има безспорен авторитет от съседно село: *'Нашто село имаше панаир пролетно време - Стойно от Млекарево свиреше по чардаците, ресторанти. Него колко сме слушали като по-малки - да чуем нещо, да научим...'* (4). Музиканти от с. Бял кладенец пък споменават с уважение по-възрастни гайдари от с. Полски Градец и от с. Златари, от които са "усвоили хубави чальми". Панаирите и сборовете са място за среща с майстори инструменталисти, известни в много по-широк териториален периметър. Репертоарът на гъдулар от с. Сокол се умножава със свирни, заучени по сборове и панаири не само от свирачи от околността, но и от музиканти „от Балкана“, въпреки заявеното различие в местния и балканджийския гъдуларски стил. Един от най-изявените музиканти на Тракия, кавалджията Драган Карапчански от ямболското село Недялско, е повлиял в значителна степен върху всички местни кавалджии, които са го слушали, учили са се от майсторството му, възприемали са неговия стил и репертоар.

Като по-особени и необичайни за фолклорната селищна култура случаи - жени свирачи - се помнят гъдуларка и гайдарка от ямболските села Скалица и Овчи кладенец. Към "чуждите" на локалната музикална култура, макар и свирещи на същия инструмент (гъдулка) се определят мечкадарите от Твърдица, Сборище, Шивачево, Ягода, назовани лингури (румънски цигани). *'Мечкадарите свирят по-различно от другите гъдулари. Тя е друга свирня, съвсем друга свирня'* (2). Има спомен за музиканти турци, слушани „на Текята“ в Нова Загора, свирили "в по-старото време" на гъдулки и на „зурли“.

Свиренето в група за обслужване на семейни празници, годежи и сватби също бележи развитие и промяна по посока на разширяване на междуселищните контакти. Когато в с. Сокол е имало повече музиканти, групата е била съставена само от местни свирачи - две гайди, кавал и гъдулка. Така, според наличните в